

ONU BEŞ GEÇE

Herkes gitti ve ben nihayet yalnız kalabildim. Önümde uzun bir gece var ve ben bir saniyesini bile boşa harcamayacağım. Uyumak ya da hayal kurmakla kaybedecek zamanım yok; çünkü bu gecenin her anı benim için çok önemli.

Her şeyi olduğu gibi, yaşandığı şekilde hatırlamak istiyorum. Neredeyse on sekiz yıllık dün ve yarınım birikti; bu gece elimden geldiği kadarını hatırlamam lazım. Bu gecenin uzun, hayatım kadar uzun bir gece olmasını istiyorum; beni şafağa doğru hızla sürükleyen kısa hayallerle dolmasını değil.

Bu gece kendimi, hayatımda hiçbir gece hissetmediğim kadar canlı hissetmek istiyorum.

*

Charlie beni elimden tutarak götürüyor, çünkü gitmek istemediğimi biliyor. Daha önce hiç yaka takmamışım; nefes alamıyorum. Ayaklarımdaki botlar garip ve ağır. Kalbimde de bir ağırlık var, çünkü gideceğim yer beni ürkütüyor.

Charlie bana bu okul denen yerin ne kadar korkunç bir yer olduğunu defalarca anlatmıştı. Bay Munnings'ten, onun öfke nöbetlerinden ve masasının arkasındaki duvara astığı uzun sopadan bahsetmişti.

Koca Joe okula gitmek zorunda değil ve bence bu haksızlık. O benden yaşça çok daha büyük. Charlie'den bile büyük, ama hiç okula gitmemiş. Annemle birlikte evde kalıyor ve en sevdiği ağaca tırmanıp bir dala oturduktan sonra, gülererek *Portakal ve Limonlar*'ı söylüyor. Koca Joe sürekli gülüyor ve hep mutlu. Keşke ben de onun gibi mutlu olabilsem. Keşke ben de onun gibi evde kalabilsem. Charlie'yle gitmek istemiyorum. Okula gitmek istemiyorum.

Omzumun üzerinden arkama bakıyorum ve bu durumdan bir şekilde kurtulmayı, annemin koşarak gelip beni eve götürmesini ümit ediyorum. Ama o bir türlü gelmiyor. Okul, Bay Munnings ve sopası, attığım her adımda biraz daha yaklaşıyor.

“Omuz?” diye soruyor Charlie. Gözlerimin yaşla dolu olduğunu görüyor ve beni anlıyor. Charlie her zaman anlar. O benden üç yaş büyük; yani yapmadığı, bilmediği şey yok. Aynı zamanda da güçlü biri; omuzda taşıma konusunda çok iyi. Sırtına atlayıp sıkıca tutunuyorum ve gözlerimi kapatıp çaktırmadan, ses çıkarmamaya çalışarak ağlıyorum. Ama bu durumu uzun süre devam ettiremeyip yüksek sesle ağlamaya başlıyorum, çünkü bu sabahın annemin dediği gibi yeni ve heyecan verici bir sabah olmadığını farkındayım. Bugün bir şeylerin başlangıcı falan değil, benim

başlangıcımın sonu yalnızca. Charlie'nin boynuna sarılmış bir şekilde ilerlerken, dertsiz ve rahat geçen zamanların sonuna geldiğimi, öğleden sonra eve döndüğümde aynı kişi olmayacağımı biliyorum.

Gözlerimi açtığımda, gagası açık duran, ölü bir karganın çitten sarktığını görüyorum. O bet sesiyle şarkısını söylemeye henüz başlamışken, ötmek için ağzını açtığı sırada mı vuruldu acaba? Ölü olduğu halde, tüyleri hâlâ rüzgâr tuttuğundan, cansız bedeni sallanıp duruyor. Tepemizdeki yüksek karaağaçlarda tünemiş olan ailesi ve arkadaşları keder ve kızgınlık içinde ötüyor. Öldüğüne üzülüyorum. Kızılgerdanımı korkutup kaçırarak, zavallı hayvanın yuvasındaki yumurtaları, benim yumurtalarımı, çalan o olabilir. Parmaklarımın altında, ılık ve canlı beş tane yumurta. Hepsini tek tek çıkarıp avucuma koyduğumu hatırlıyorum. Teneke kutumun içine dizecektim onları. Tıpkı Charlie'nin yaptığı gibi içlerini boşaltıp boyamak, altlarına pamuk serdiğim karatavuk ve güvercin yumurtalarımın yanına yatırmak istiyordum. Tam onları almak üzereyken bir şey beni tereddüde düşürmüş ve elimi geri çektiymişti. Kızılgerdan, babamın gül ağacının üzerine tünemiş beni seyrediyor; siyah boncuklara benzeyen, hiç kırpmadığı gözleriyle bana yalvarıyordu.

O gözlerde babam vardı. Gül ağacının altındaki nemli ve solucanlı toprağın altında, epey derinlerde bir yerde, onun bütün değerli eşyaları gömülüydü. Önce annem babamın piposunu koymuştu. Ardından Charlie onun kabaralı postallarını yerleştirdi; birbirlerine doğru kıvrılmış uyuyor

gibi duruyorlardı. Koca Joe da dizlerinin üzerine çöktü ve postalları babamın eski atkısıyla örttü.

Annem, “Sıra sende Tommo,” dedi. Ama bir türlü yapamıyordum. Öldüğü gün giydiği eldivenler vardı elimde. Birini yerden alışıma hatırladım. Bilmedikleri bir şey biliyordum, ama bunu onlara hayatta söyleyemezdim.

En sonunda annem yardım etti de babamın eldivenlerini avuçları yukarı bakacak ve başparmakları birbirine değecek şekilde atkısının üzerine bırakabildim. İşte şimdi o eller beni vazgeçirmeye çalışıyor, bana ait olmayan o yumurtaları almadan önce bir daha düşünmemi istiyordu. Bu yüzden yumurtalara dokunmadım ve yavruların büyümelerini seyretmeyi yeğledim. Cılız kemikli yaratıkların dünyaya gelişlerini, açıp kapanarak yalvaran gagalarını, beslenme zamanı geldiğinde kendinden geçmişçesine çığlık atışlarını gördüm. Ve bir sabah uyanıp pencereden baktığımda, engellemek için çok geç kaldığım bir katliamın son anlarına şahit oldum: Anne ve baba kızılgerdan tıpkı benim gibi çaresiz ve perişan bir şekilde olanları seyrederken, az önce ölüm saçmış olan yağmacı kargalar da gülüyormuş gibi öterek gökyüzüne doğru yükseliyordu. Kargaları sevmiyorum. Hiçbir zaman da sevmedim. O çitten sarkan karga layığını bulmuş. Ben böyle düşünüyorum.

Charlie köye giden yokuşu çıkmakta zorlanıyor. Kilisenin kulesini ve altındaki okulun çatısını görebiliyorum. Ağzım korkudan kupkuru. Charlie’ye daha sıkı tutunuyorum.

Charlie güçlükle nefes alarak, “İlk gün en kötüsüdür,” diyor. “Aslında o kadar da kötü bir yer değil. İnan bana.” Charlie ne zaman ‘inan bana’ dese, söylediği şeyin doğru olmadığını anlarım. “Zaten ben seni kolluyor olacağım.”

İşte buna inanıyorum, çünkü gerçekten de beni her zaman korumuştur. Bugün de öyle yapıyor; beni yere indiriyor, elini omzuma atıp rahatlamamı sağlıyor, ardından da her kafadan bir ses çıkmakta olan okul bahçesinden geçiyor.

Okul zili çalıyor ve her birinde yaklaşık yirmi çocuk olmak üzere iki sessiz sıra oluşturuyoruz. Bazılarını pazar okulundan tanıyorum. Etrafıma bakıyorum ve Charlie’nin artık yanımda olmadığını fark ediyorum. Öbür sıraya geçmiş, bana göz kırpmıyor. Ben de ona göz kırpınca gülmeğe başlıyor. Henüz tek gözümü kırpmayı beceremiyorum. Charlie bunu her zaman çok komik buluyor. Sonra Bay Munnings’i görüyorum; okul binasının merdivenlerinde dikilmiş, aniden sessizleşen bahçeye bakarak parmaklarını çıtlatıyor. Pelteleşmiş yanakları ve yeğinin altından fırlamış kocaman bir göbeği var. Korkutucu tarafı ise gözleri; beni aradıklarına eminim.

“Aha!” diye bağırarak doğruca beni gösteriyor. Bütün kafalar bana çevrilmiş durumda. “Yeni bir çocuk,” diyor, “dertlerime dert katacak yeni bir çocuk. Bir Peaceful* yetmiyordu sanki? Bir tanesini daha hak etmek için ne

* Ing. barışsever, uysal, huzurlu [Ç. N.]

yaptım? Önce bir Charlie Peaceful, şimdi de bir Thomas Peaceful. Çektiğim acılar hiç bitmeyecek mi benim? Şunu bil ki Thomas Peaceful, burada ben senin Tanrın ve efendim. Her dediğimi yapacak, bir dediğimi iki etmeyeceksin. Kopya çekmeyecek, yalan söylemeyecek, günah işlemeyeceksin. Okula yalınayak gelmeyeceksin. Ve ellerin temiz olacak. Bunlar benim emirlerim. Beni harfi harfine anladın mı?”

“Evet efendim,” diye fısıldıyorum. Sesimin çıkmış olması beni şaşırtıyor.

Ellerimiz arkamızda, iki yanından sırayla geçiyoruz. Sıralar ayrılırken Charlie uzaktan bana gülümsüyor; ‘Minikler’ benim sınıfıma, ‘Büyükler’ onunkine gidiyor. Ben Miniklerin en küçüğüyüm. Büyüklerin birçoğu Charlie’den bile büyük; on dört yaşında olanlar bile var. Sınıf kapısı arkasından kapanana kadar abimi seyrediyorum. Artık Charlie yok. Bir insanın, kendini gerçekten yalnız hissetmesinin nasıl bir duygu olduğunu bu ana kadar bilmediğimin farkına varıyorum.

Botlarımın bağcıkları çözülmüş. Ben bağcık bağlamayı bilmiyorum. Charlie biliyor, ama o burada değil. Bay Munnings’in yan sınıfta gök gürlemesine benzeyen sesiyle yoklama alışımı duyuyor ve bize Bayan McAllister geldiği için mutluluktan uçuyorum. Garip bir aksanla konuşuyor olsa da en azından gülümsüyor ve en azından o Bay Munnings değil.

“Thomas,” diyor, “sen şurada, Molly’nin yanında oturacaksın. Ayrıca bağcıkların çözülmüş.”

Ben yerime geçerken herkes kıkırdıyor gibi. Tek yapmak istediğim buradan koşarak uzaklaşmak, ama cesaretim yok. Yapabildiğim tek şey ise ağlamak. Gözyaşlarımı görmesinler diye başımı önüme eğiyorum.

“Farkında mısın bilmiyorum, ağlamak bağcıklarını bağlamaz,” diyor Bayan McAllister.

“Bağlamayı bilmiyorum öğretmenim,” diyorum.

“Benim sınıfımda bilmiyorum kelimesini kullanmayız Thomas Peaceful,” diyor. “Tek yapmamız gereken, sana bağcıklarını bağlamayı öğretmek. Hepimiz bu yüzden burada bulunuyoruz Thomas, öğrenmek için. Okula bu yüzden gelmiyor muyuz zaten? Göster ona Molly. Molly sınıfımızdaki en büyük kızdır Thomas ve benim en iyi öğrencimdir. O sana yardımcı olur.”

Böylece Bayan McAllister yoklamayı alırken Molly de önümde eğilip bağcıklarımı bağlıyor. Bağlama tarzı Charlie'ninkinden çok farklı; nazikçe, daha yavaş bir şekilde, geniş halkaları olan çift düğümler atıyor. Bu işi yaparken bir kere bile kafasını kaldırıp yüzüme bakmıyor. Keşke baksa... Saçları tıpkı babamın yaşlı atı Billyboy'un saçları gibi kestane renginde ve parlıyor. Uzanıp onlara dokunmak istiyorum. Sonunda başını kaldırıp bana bakıyor ve gülümsüyor. İhtiyacım olan tek şey bu. Koşarak eve dönme isteğim bir anda kayboluyor. Molly'yle birlikte burada kalmak istiyorum. Artık bir arkadaşım olduğunu biliyorum.

Teneffüste okul bahçesindeyken yanına gidip onunla konuşmak istiyorum, ama etrafında sürekli kıkırdayan bir sürü kız olduğundan bunu yapamıyorum. Omuzlarının üzerinden bana bakıp bakıp gülüyorlar. Charlie'ye bakıyorum; ama o, hepsi de 'Büyükler'den olan arkadaşlarıyla birlikte, iplerin ucuna taktıkları atkestanelerini birbirlerine vurarak kırmaya çalıştıkları bir oyun oynuyor. Gidip yaşlı bir ağaç kütüğünün üstüne oturuyorum. Bağcıklarımı çözüyor, Molly'nin nasıl yaptığını hatırlamaya çalışarak yeniden bağlamaya çabalıyorum. Kısa bir süre sonra da yapabildiğimi görüyorum. Eğri büğrü ve gevşek, ama yapabiliyorum işte. Her şeyden daha önemlisi, okul bahçesinin diğer tarafında duran Molly başardığımı görüyor ve bana gülümsüyor.

Evde yalnızca kiliseye giderken ayakkabı giyiyoruz. Tabi annem hariç; o her zaman giyiyor. Babam da her zaman, öldüğünde ayağında olan, o kabaralı, devasa postallarını giyerdi. Ağaç devrildiğinde yanındaydım ve koruda yalnızca ikimiz vardık. Ben okul çağına gelmeden önce babam beni sık sık yanında işe götürür, böylece başımı derde sokmayacağımı söylerdi. Billyboy'un üzerinde arkasına oturur, beline sarılıp yüzümü de sırtına bastırırdım. Billyboy'un dörtnala gitmeye başladığı zamanlarda zevkten dört köşe olurdum. O sabah tepeye çıkıp Ford's Cleave Korusu'na varana dek dörtnala gitmiştik. Babam beni attan indirdiğinde hâlâ kıkırdıyordum.

"Haydi, atla bakalım haylaz!" dedi babam. "Keyfine bak."